

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a Mgr. Ondřeje Mrákoty v právní věci žalobce: **CZ GOLF INVESTMENT, a.s.**, IČO: 25986228, se sídlem Opletalova 1284/37, 110 00 Praha 1, zastoupen JUDr. Stanislavem Kadečkou, Ph.D., advokátem se sídlem Teplého 2786, 530 02 Pardubice, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Vršovická 1442/65, 100 00 Praha, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 4. 2015, č. j. 620/530/15, 25775/ENV/15, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 6. 2018, č. j. 3 A 73/2015 - 53, o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

- I. Kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 6. 2018, č. j. 3 A 73/2015 - 53, **se nepřiznává** odkladný účinek.
- II. Žalobci **se ukládá** zaplatit ve lhůtě **patnácti (15) dnů** od doručení tohoto usnesení České republiky – Nejvyššímu správnímu soudu soudní poplatek ve výši **1 000 Kč** za podání návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím žalovaného ze dne 30. 4. 2015, č. j. 620/530/15, 25775/ENV/15 (dále jen „napadené rozhodnutí“), bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí České inspekce životního prostředí (dále jen „inspekce“) ze dne 26. 1. 2015, č. j. ČIŽP/44/OOP/SR01/1408583.004/15/UJU, kterým byla žalobci uložena pokuta ve výši 2.000.000 Kč za správní delikt podle § 88 odst. 2 písm. g) zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZOPK“). Správního deliktu se žalobce dopustil nesplněním opatření k nápravě, které mu bylo uloženo rozhodnutím inspekce ze dne 24. 2. 2009, č. j. ČIŽP/44/OOP/SR02/0617749.003/08/UJU, podle § 86 odst. 2 ZOPK.

[2] Žalobce brojil proti napadenému rozhodnutí žalobou u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“). Rozsudkem ze dne 27. 6. 2018, č. j. 3 A 73/2015 - 53 (dále též „napadený rozsudek“), městský soud žalobu zamítl.

II. Návrh na odkladný účinek a vyjádření žalobce

[3] Nejvyšší správní soud obdržel ve výše nadepsané věci dne 24. 7. 2018 kasační stížnost žalobce (dále jen „stěžovatel“), jejíž součástí je i návrh na přiznání odkladného účinku dle § 107 odst. 1 ve spojení s § 73 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[4] Svůj návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti odůvodnil stěžovatel tím, že již městský soud vyhověl návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě, když přisvědčil stěžovateli, že výkon napadeného rozhodnutí o pokutě ve výši 2.000.000 Kč by mohl mít zásadní ekonomické dopady na fungování stěžovatele jako obchodní společnosti a na druhé straně nehrozí újma jinému subjektu či veřejnému zájmu.

[5] Ani v poslední době však nejsou ekonomické výsledky stěžovatele takové, aby nyní mohl již bez zásadních a likvidačních následků uhradit uloženou pokutu. V roce 2016 činil hospodářský výsledek stěžovatele -16.704.694,05 Kč, což dokládá přílohou k účetní závěrce. Stále tak platí, že stěžovatel vlastní činností neprodukuje zdroje nezbytné k uhrazení pokuty a činnost stěžovatele je závislá na postoji akcionáře k úhradě ztrát hospodaření. Při okamžité nutnosti uhradit uloženou pokutu by byla samotná činnost stěžovatele zásadně dotčena, neboť její přímá úhrada by byla obtížně realizovatelná. Vše by muselo být podřízeno platbě pokuty, což by stěžovatele mohlo reálně zlikvidovat.

[6] Dle stěžovatele popsaná újma nemůže být v případě přiznání odkladného účinku převážena žádnou újmu na straně jiných osob. Pozdějším uhrazením pokuty nebude nijak dotčena činnost inspekce či dalších subjektů, jimž výnos z pokuty připadne. Stěžovatel neshledává ani žádný veřejný zájem, s nímž by mohlo přiznání odkladného účinku kolidovat.

[7] Žalovaný k návrhu stěžovatele uvedl, že případné přiznání odkladného účinku ponechává na úvaze soudu.

III. Posouzení návrhu Nejvyšším správním soudem

[8] Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. soud přizná žalobě odkladný účinek, *jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem*. Ve smyslu § 107 s. ř. s. uvedené podmínky platí přiměřeně i pro odkladný účinek kasační stížnosti.

[9] Odkladný účinek představuje institut mimořádné povahy. Kasační stížnost proti rozhodnutí soudu ve správním soudnictví není řádným opravným prostředkem, u něhož by bylo možno automaticky očekávat přiznání odkladného účinku. Přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti Nejvyšší správní soud prolamuje před vlastním rozhodnutím ve věci samé právní účinky pravomocného rozhodnutí krajského soudu, na které je třeba

pokračování

hledět jako na zákonné a věcně správné, dokud není jako celek zákonným postupem zrušeno. Tento postup proto musí být vyhrazen pouze pro výjimečné případy.

[10] Nejvyšší správní soud při rozhodování o návrhu na přiznání odkladného účinku reflektuje jednak hledisko *veřejného zájmu*, při současném porovnání *újmy stěžovatele* (nebude-li odkladný účinek přiznán) s možnou *újmou, která by mohla vzniknout jiným osobám* (bude-li odkladný účinek přiznán). K přiznání odkladného účinku může tedy kasační soud přistoupit teprve poté, osvědčí-li, že újma stěžovatele, jako důsledek nepřiznání odkladného účinku, by byla nepoměrně větší případné újmě jiné osoby, bylo-li by takovému návrhu vyhověno.

[11] Důvody možného vzniku *nepoměrně větší újmy* stěžovatele oproti jiným osobám jsou přitom vždy individuální, závislé zásadně na osobě a situaci stěžovatele. Z právě uvedeného plyne, že stěžovatel nese také břemeno tvrzení; očekává se tak od něj uvedení konkrétních a relevantních tvrzení a podrobné rozvedení, v čem konkrétně tuto možnou újmu spatřuje a jakou intenzitu případná újma má (srov. například usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 6. 2. 2013, č. j. 45 A 4/2013 – 29, publikované pod č. 2852/2013 Sb. NSS). Hrozbu *nepoměrně větší újmy* musí stěžovatel dostatečně určitě tvrdit a rovněž náležitě doložit. Nejvyšší správní soud poukazuje na dispoziční zásadu ovládající celé řízení o kasační stížnosti - kasační soud není povolán k tomu, aby za stěžovatele vlastní vyhledávací činností zjišťoval či dokazoval důvody pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Žádost o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti musí být proto dostatečně individualizovaná a podepřená konkrétními důkazy (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2012, č. j. 8 As 65/2011 – 74, všechna rozhodnutí zdejšího soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).

[12] Stěžovatel vidí újmu, která by mu mohla vzniknout zaplacením uložené pokuty, v ohrožení jeho ekonomické aktivity a tím i jeho samotné existence. Tuto hrozbu dovozuje ovšem pouze z hospodářského výsledku za rok 2016. Neuvádí, jaké jsou jeho provozní náklady, jakou částkou reálně disponuje apod. Ke své platební schopnosti netvrdil nic relevantního. Hospodářský výsledek sám o sobě není vypovídající ve vztahu ke způsobilosti stěžovatele uhradit okamžitě částku 2 mil. Kč. Stěžovatelem předložené doklady přitom nepotvrzují obavy stěžovatele z ohrožení jeho existence, ba právě naopak. Dle předložené rozvahy (za rok 2016) stěžovatel disponoval oběžnými aktivy ve výši zhruba 350 mil. Kč. Jeho majetek pak celkově činil asi 600 mil. Kč, z toho zhruba 350 mil. Kč představují vlastní zdroje. Stěžovatel nevysvětlil, jak je možné, že za tohoto stavu by jeho existenci ohrozila platba pokuty ve výši 2 mil. Kč. Nepředložil žádné podrobnější doklady týkající se struktury uvedeného majetku (předložená rozvaha byla ve zkráceném znění), ani výkaz zisků a ztrát (předložil pouze přílohu účetní závěrky, z níž lze seznat pouze konečný výsledek hospodaření), stejně tak ani aktuálnější situaci (v červenci roku 2018 jistě mohl doložit i svou ekonomickou situaci za rok 2017). Jak bylo již uvedeno, z pouhého záporného hospodářského výsledku 16 mil. Kč nelze osvědčit tvrzenou újmu, a tedy neschopnost uhradit pokutu bez existenčních potíží. Ve výsledku hospodaření za konkrétní rok jsou totiž promítnuty např. i odpisy dlouhodobého majetku, a pokud stěžovatel vykazuje ztrátu, neznamená to bez dalšího, že se jedná o společnost ekonomicky nezdravou, která není schopna splácet své závazky a kterou by zlikvidovalo zaplacení pokuty 2 mil. Kč. Je třeba akcentovat i skutečnost, že stěžovatel je srozuměn již několik let

s tím, že mu pokuta byla pravomocně uložena a rozhodnutí městského soudu pouze odložilo nutnost její úhrady. Stěžovatel tak, i s ohledem na výši svého majetku, měl své aktivity uzpůsobit tak, aby byl schopen pokutu uhradit, aniž by to uhrozilo jeho činnost. Jako racionálně jednající subjekt nemohl poslední tři roky spoléhat na to, že pokutu hradit nebude. Zásadní však je, že z předložených podkladů, jak jsou popsány výše, tvrzená újma nevyplyvá.

[13] Nejvyšší správní soud si je vědom skutečnosti, že městský soud na návrh stěžovatele přiznal odkladný účinek jeho žalobě a že tento návrh byl odůvodněn obdobně jako návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Se závěry městského soudu, uvedenými v usnesení ze dne 8. 7. 2015, č. j. 3 A 73/2015 – 36, však nesouhlasí. Jak bylo výše uvedeno, pouze na základě hospodářského výsledku nelze uzavřít, že zaplacení pokuty by mohlo vést ke „*snížení či dokonce vyloučení možnosti jakékoliv aktivity*“, jak to učinil městský soud.

[14] Při vědomí, že obě podmínky uvedené v § 73 odst. 2 s. ř. s. musí být splněny kumulativně, a za situace, kdy jedna podmínka pro přiznání odkladného účinku očividně naplněna není, neboť účinky kasační stížností napadeného rozsudku nemohou pro stěžovatele znamenat újmu ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s., je již bezpředmětné zabývat se druhým kritériem pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, tedy zkoumat, zda by přiznání odkladného účinku nekolidovalo s důležitým veřejným zájmem.

[15] Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud shledal, že podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nejsou naplněny. Proto rozhodl, jak je ve výroku uvedeno.

[16] Závěrem Nejvyšší správní soud připomíná, že usnesení o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je svou podstatou rozhodnutím předběžné povahy a nelze z něj předjímat budoucí rozhodnutí o věci samé (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2005, č. j. 8 As 26/2005 - 76, publ. pod č. 1072/2007 Sb. NSS).

[17] Podání návrhu na přiznání odkladného účinku podléhá dle položky 20 sazebníku soudních poplatků, který je přílohou zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, soudnímu poplatku ve výši 1 000 Kč. Podle § 7 odst. 1 zákona o soudních poplatcích je poplatek splatný vznikem poplatkové povinnosti. Poplatková povinnost v daném případě vzniká dnem právní moci tohoto usnesení (§ 4 odst. 1 písm. h) zákona o soudních poplatcích, *per analogiam*; srov. k tomu usnesení NSS ze dne 29. 2. 2012, čj. 1 As 27/2012 – 32]. NSS proto výrokem II. vyzval stěžovatele ke splnění povinnosti zaplatit soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti ve lhůtě patnácti dnů od doručení tohoto usnesení.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. srpna 2018

pokračování

6 As 264/2018 - 35

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu